

WILBUR SMITH

& DAVID CHURCHILL

AL
press

edice
KIO KAN

NAD PROPASTÍ

edice

WILBUR SMITH

& DAVID CHURCHILL

NAD PROPASTÍ

edice
KIOKAN

Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd, 2017

Translation © Jan Mrlík, 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem. Jména, postavy a události
v ní popsané se sice částečně zakládají na historických reáliích,
jsou však dílem autorovy představivosti. Jakákoli podobnost se
skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými, událostmi či místy
je čistě náhodná.

Z anglického originálu War Cry

vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers,

1 London Bridge Street, London SE1 9GF přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-692-4

*Tuto knihu věnuji své ženě Mokhiniso,
která mi po několik posledních desetiletí života
byla absolutní radostí a inspirací
a bude jí po všechny roky, které ještě přijdou.
Miluji tě, moje Sluníčko.*

Od vyhlášení války uplynuly dva měsíce. Podzimní slunce zářilo z jasné modré oblohy nad Bavorskem tak nádherně, jako by přímo volalo po tom, aby lidé popíjeli pivo a od srdce, zvesela si zazpívali. Jenomže pořádání Oktoberfestu bylo zrušeno a limuzína Double Phaeton sunoucí se po krátké příjezdové cestě k vile v Grünwaldu nedaleko Mnichova vyvolávala předtuchu něčeho neradostného.

Vůz zastavil. Šofér otevřel dvířka kabiny pro cestující, aby mohl vystoupit dokonalý gentleman něco před sedmdesátkou. Uniformovaný komorník jej pustil do domu. V následující chvíli byl do salonu k Athale, hraběnce z Meerbachu, uveden rodinný právník Viktor Solomons. Byť měl už stříbrné vlasy i plnovous a jeho krok se zdál méně křepký než kdysi, dokonale ušitý oblek, zářivá běl umně naškrobeného límečku a bezchybný lesk bot naznačovaly, že mysl tohoto muže je stále stejně precizní, bystrá a pronikavá jako vždycky.

Solomons se zastavil před Athaliným křeslem, mírně, ale uctivě se uklonil a pozdravil: „Dobré ráno, hraběnko.“

Zdalo se, že je v neveselé náladě, ale Athala si připomněla, že se od něho ani nic jiného nedá očekávat. Solomonsův milovaný syn Isidore odjel kamsi na frontu. Žádnému rodiči není do zpěvu při vědomí, že život jeho dítěte závisí na milosrdenství bohů války.

„Dobré ráno, Viktore, to je ale nečekané potěšení, že vás zase vidím! Prosím, posad'te se.“ Athala pokynula křehkou rukou ke křeslu naproti jejímu. Pak se obrátila ke komorníkovi, který hosta uvedl a očekával další pokyny. „Prosím vás,

Braune, přineste panu *Rechtsanwalt* Solomonsovi kávu. Dáte si koláč, Viktoro, že ano? Třeba kousek štrúdlu?“

„Děkuji, hraběnkó, ale nedám.“

Athala si všimla, že se v Solomonsově hlase ozval nějaký chmurný tón, a jako by se nezvykle bránil pohlédnout jí do očí. *Má špatné zprávy*, pomyslela si. *Něco s chlapci? Stalo se někomu něco?*

Přikázala si zachovat klid. Nebylo vhodné, aby člověk dával najevo nějaké obavy, zvláště když je v místnosti sloužící. „To bude všechno, Braune,“ řekla.

Komorník odešel. Athala pocítila náhlou touhu odložit špatné novinky alespoň o pár vteřin. „Povězte, jak se daří Isidorovi? Doufám, že je v pořádku a v bezpečí.“

„Ale ano, děkuji za optání, hraběnkó,“ odpověděl Viktor poněkud roztržitě, jako by tak docela nemyslel na to, co říká. Byl však na svého zbožňovaného syna velmi hrdý, a neodolal, aby ještě nedodal: „Víte, Isidorově divizi velí sám korunní princ Vilém. Jen si to představte! Zrovna minulý týden nám od něho přišel dopis, že už se poprvé dostal do akce. Podle jeho slov velící major prohlásil, že si pod palbou vedl obdivuhodně.“

„Nepochybuji, že to tak bylo. Isidore je báječný mladík. Nuže... co se děje, Viktoro? Pročpak jste přijel?“

Solomons na okamžik zaváhal, aby sebral myšlenky, a pak si povzdychl. „Obávám se, že nenacházím lepší způsob, jak to říct, hraběnkó. Ministerstvo války v Berlíně mě dnes informovalo, že váš manžel hrabě Otto von Meerbach je mrtev. Generál von Falkenhayn měl pocit, že byste se tu zprávu měla dozvědět od někoho, koho znáte, aby vám jen nedošel telegram nebo vás nenavštívil nějaký neznámý důstojník.“

Athala v křesle náhle sklesla a zavřela oči, neschopná slova.

„Chápu, že je to nesmírně bolestné,“ pokračoval Solomons. Bolest však byla tím posledním, co hraběnka v té chvíli vnímala. Převažující pocit naopak představoval úlevu. Její synové jsou v pořádku. A konečně, po všech těch letech, je volná. Manžel už nemůže tropit nic, čím by jí ubližoval.

Athala se ovládla. Od útlého dětství ji učili, aby své jakoby porcelánové rysy stále udržovala ve výrazu vyjadřujícím klidnou aristokratickou eleganci, ať se děje co se děje. Stalo se její druhou přirozeností, že pod touto maskou tajila skutečné pocity, stejně jako hladina rybníčku skrývá neustále pádlující nohy, které dodávají labuti ladný pohyb, jímž se zdánlivě zcela bez námahy pohybuje po vodě.

„Jak zemřel?“ zeptala se.

„Při letecké nehodě. Bylo mi řečeno, že Jeho Excellence se účastnila cesty, jež měla pro německou Říši nejvyšší důležitost. Podrobnosti podléhají utajení, ale jsem oprávněn vám sdělit, že k nehodě došlo nad Britskou východní Afrikou. Hrabě letěl na palubě své úžasné nové vzducholodi *Asagaj*. Byl to její panenský let.“

„Takže ho sestřelili Britové?“

„To nevím. Našeho velvyslance v Bernu informoval jeho britský protějšek pouze o tom, že hrabě zahynul. Jednalo se o zdvořilé gesto k počtě vašeho zesnulého manžela. Ovšem pokud vím, Britové nemají v Africe žádné jednotky Královského letectva, a tak musíme předpokládat, že se jednalo o nějakou nehodu. Plyn, kterého se používá k plnění těch takzvaných říditelných vzducholodí, je očividně velmi nestabilní.“

Athala se podívala Solomonsovi do očí a velmi klidně prohlásila: „Ona byla v té chvíli také na palubě *Asagaje*?“

Právník se nemusel ptát, kdo je „ona“. A nemusel by se dotazovat ani nikdo další, kdo alespoň vzdáleně poznal poměry v německé společenské smetánce. Hrabě von Meerbach platil za notorického sukničkáře, v posledních letech ho však posedla vášeň k jedné z jeho milenek, Evě von Wellberg, krásce se zářivými vlasy připomínajícími norkový kožich a fialkově modrýma očima. Hrabě prosil Athalu o rozvod, aby si mohl vzít tu Wellbergovou za ženu, ale odmítla ho. Její katolická víra nepřipouštěla podobné ukončení manželství. Nakonec dospěli k jakési dohodě. Hraběnka Athala žila se dvěma ještě malými syny v dokonale navržené klasické vile v úhledném

městečku jihozápadně od Mnichova, v němž se mohla stýkat s nejbystřejšími lidmi z bavorské lepší společnosti. Naopak hrabě Otto se uchýlil do rodinného zámku na břehu Bodamského jezera. Tam si žil se svou milenkou, nebo spíš děvkou, jak o ní uvažovala Athala, a syny vídal jen při těch vzácných příležitostech, kdy mohl, či alespoň trochu chtěl, vyšetřit nějaký čas, aby je navštívil.

„*Asagaj* startoval z areálu továrny Meerbach Motoren Werke,“ řekl Solomons, čímž měl na mysli obrovitý průmyslový komplex, z něhož plynulo rodinné bohatství. „Vyšší úředníci společnosti, kteří se účastnili odletu vzducholodi, mi prozradili, že viděli nějakou ženu vstupovat na palubu. Ministerstvo války mě informovalo, že *Asagaj* se zřítíl se všemi cestujícími. Nikdo z nich nepřežil.“

Athala si dovolila naznačit mírný trpký úsměv. „Ani nebudu předstírat, že by mi bylo líto její smrti.“

„A já zase nemohu předstírat, že bych vás za to chtěl nějak kritizovat. Jsem si velmi dobře vědom, jak jste kvůli ní trpěla.“

„Drahý Viktore, vždycky jste tak laskavý a spravedlivý. Jste...“ Zarazila se, aby mohla svá slova upřesnit. „Byl jste právníkem mého manžela, a přece jste nikdy neudělal nic, abyste mi ublížil.“

„Jsem právníkem celé rodiny, hraběnko,“ opravil ji Solomons mírně. „A protože jste byla a zůstáváte příslušnicí Meerbachovy rodiny, vždycky vás budu považovat za svou klientku. Nyní bych se rád zeptal, zda jste připravena probrat něco z důsledků tragického skonu vašeho manžela.“

„Ano, to jsem,“ přisvědčila Athala, avšak z důvodů, které by sotva dokázala vysvětlit, v sobě náhle objevila pocit ztráty, který až dosud nevnímala. Navzdory všemu, co musela vytrpět, se vždycky modlila, aby její manžel jednoho dne prohlédl, zřekl se svých mizerných způsobů a oddal se rodině. A teď byla všechna naděje pryč. Rozplakala se a šátrala v kabelce položené u nohou po kapesníku.

„Dovolíte?“ zeptal se Solomons a sáhl do kapsy.

Odmítla ho mávnutím ruky a pouze zavrtěla hlavou, protože si nebyla jistá, zda dokáže promluvit. Konečně našla, co hledala, přitiskla kapesník k očím, osušila si nos, zhluboka se nadechla: „Promiňte, prosím.“

„Má drahá hraběnko, právě jste ztratila manžela. Čelila jste mnohým potížím, ale stále to byl muž, za kterého jste byla provdaná, a otec vašich dětí.“

Přikývla a smutně řekla: „Jak se zdá, přece jen nemám srdce z kamene.“

„Pokud jde o mě, nikdy jsem neměl podezření, že by to tak bylo. Ani na okamžik.“

Místo díky jen přikývla. „Prosím, budeme pokračovat... Myslím, že byste mohl zmínit důsledky jeho...“ Nedokázala vyslovit slovo „smrti“, a tak jen řekla: „Toho, k čemu došlo.“

„Vcelku ano. Bohužel nemůže dojít k pohřbu, protože i kdyby se tělo našlo, Britové už by je museli pohřbít.“

„Manžel zemřel ve službě své zemi v zámoří,“ pravila Athala, napřímila se v zádech a znovu nabyla duševní rovnováhy. „Takže se s něčím podobným muselo počítat.“

„To jistě. Myslím však, že by bylo vhodné, a také se to očekává, nechat sloužit zádušní mši, například v mnichovském Frauenkirchu, ale možná vám přijde příhodnější sloužit ji v kapli na zámku Meerbach, nebo dokonce v Motoren Werku.“

„Bude to ve Frauenkirchu,“ rozhodla Athala bez nejmenšího váhání. „Nemyslím, že by továrna byla vhodným prostředím k uctění památky hraběte německé Říše, a kaple v zámku je tuze malá, nevešli by se do ní všichni, kteří se budou chtít bohoslužby účastnit. Mohl by se někdo z vaší kanceláře spojit s úřadem arcibiskupa a sjednat vhodné datum a pomáhat s organizací té události?“

„Samozřejmě, hraběnko, v tom nebude nejmenší problém. Směl bych pro pořádání recepcí po mši doporučit Bayerischer Hof? Pokud sdělíte řediteli hotelu své všeobecné požadavky, hotelový personál bude přesně vědět, jak nejlépe zajistit to, co budete potřebovat.“

„Bojím se, že na něco takového teď nedokážu ani pomyslet.“ Athala zavřela oči a pokoušela se nějak uspořádat změť myšlenek a citů, které jí vířily hlavou. Pak se zeptala: „Co bude se mnou a s mými syny?“

„Totiž, dá se očekávat, že vzhledem k rozsahu a rozmanitosti majetku pana hraběte může být jeho poslední vůle nezvykle složitá. Podstatná fakta jsou, že rodinný majetek zde v Bavorsku a většinový podíl v Motoren Werku zcela případnou vašemu staršímu synovi Konrádovi, společně s titulem hraběte z Meerbachu. Váš mladší syn Gerhard obdrží menší podíl na akciích společnosti. Veškerý majetek a příjmy z těchto akciových podílů případnou do svěřeneckého fondu, dokud oba synové nedosáhnou věku pětadvaceti let. Do té doby budou oba dostávat velkomyslné kapesné a samozřejmě také plnou úhradu nákladů na vzdělání. Jakékoli další výdaje bude muset schválit správní rada fondu.“

„A kdo v ní bude?“

„Především vy a já, hraběnko.“

„Proboha, vrtošivý Otto mi svěřil takovou moc?“

„V tomto platil za tradicionalistu. Měl za to, že matka by měla být odpovědná za výchovu dětí. Ovšem podotýkám, že jsem řekl ‚především‘. Jakmile bude Konrádovi pětadvacet a převezme odpovědnost za rodinné záležitosti, také jemu připadne role správce fondu jeho bratra, jemuž tehdy bude teprve osmnáct.“

„Takže když bude Gerhard něco potřebovat, sedm let mu nezbude než chodit s čapkou v ruce za Konrádem?“

„Ano.“

Athala se zamračila. „Trochu mě děsí představa, že by jeden bratr měl mít takovou moc nad druhým.“

„Jeho Excellence pevně věřila, že rodina, stejně jako národ, vyžaduje silné vedení v rukou jediného člověka.“

„Jestlipak Otto... Chápu to tak, že budu finančně zajištěna?“

„Ano, jistě, v tomto ohledu se nemáte čeho obávat. Případnou vám peníze vaší rodiny, navíc si ponecháte všechnen majetek, klenoty, umělecká díla a tak dál, které jste obdržela

během manželství, a k tomu dostanete velmi štědrou každoroční apanáž až do konce života. Rovněž vám připadne místo ve správní radě.“

„Zatracená správní rada je mi lhostejná,“ ucedila Athala. „Mám jen strach o své chlapce. Kde budeme žít?“

„To záleží jen na vás, jestli budete chtít zůstat tady v Grünwaldu nebo se přestěhujete na zámek Meerbach nebo budete užívat obojí. Jeho Excelence vyčlenila část prostředků určenou k udržování zámku a nemovitostí, které k němu patří, a na zajištění služebnictva nutného k zachování takových standardů, jaké by sám vyžadoval. Pokud budete chtít, znovu se stanete paní na zámku Meerbach.“

„Dokud Konrád neoslaví pětadvacáté narozeniny...“

„Ano, pak se stane zámeckým pánem on.“

Když se Solomons odporoučel, odešla Athala za mladším synem do herny v poschodí. Vnímala ho jako dar od Boha a nečekané požehnání, protože jeho narození přineslo vzácný okamžik štěstí do manželství, které už dávno nebylo možné zachránit. Gerhard byl počat oné noci, kdy spolu Athala a Otto spali naposled. Šlo o krátké a povrchní pomilování, a té noci, kdy se Gerhard narodil, byl manžel pryč s Fräulein von Wellberg. O to jí bylo mladší dítě vzácnější.

Přemýšlela, jak by mu mohla vysvětlit, že jeho otec je po smrti. Jak povědět něco takového tříletému dítěti? V té chvíli neměla srdce vyrušovat Gerharda ze hry s dřevěnými kostkami, které byly jeho nejoblíbenější hračkou.

Athalu pokaždé fascinovalo, když pozorovala synka, jak staví kostky jasných barev. Měl přirozený cit pro symetrii. Jestliže usadil jednu kostku určité barvy nebo tvaru na jednu stranu svého nejnovějšího hradu, domu nebo statku (Gerhard vždycky přesně věděl, co staví), potom další stejnou kostku umístil na protilehlou stranu.

Sklonila se k němu a políbila ho do vlasů. „Ty můj malý architekt,“ zamumlala a Gerhard se rozzářil samým potěšením,

protože ze všech mazlivých jmen, které od ní slýchal, se mu toto líbilo nejvíc.

Řeknu mu to, rozhodla se Athala, ale ještě ne.

Oběma chlapcům smutnou novinu oznámila, až když se Konrád vrátil ze školy. Bylo mu teprve deset, ale už sám sebe považoval za hlavu rodiny. Dal si velmi záležet, aby nedal najevo nejmenší známku slabosti, když se dozvěděl, že zahynul otec, jemuž se tak velmi podobal. Místo toho se vyptával na podrobnosti toho, co se stalo. Bojoval jeho otec s Angličany? Kolik jich stačil zabít, než ho dostali? Když mu Athala nedokázala dát odpovědi, které žádal, Konrád se rozzuřil a řekl jí, že je pitomá.

„Vůbec se otci nedivím, že tě nemiloval,“ osopil se na ni. „Nikdy jsi pro něho nebyla dost dobrá.“

Kdykoli jindy by mu za to Athala dala facku, ale dnes to nechala tak. Pak Konrádův hněv opadl stejně rychle jako vzkypl a chlapec se zeptal: „Když je otec mrtvý, znamená to, že jsem teď hrabě?“

„Ano,“ přisvědčila Athala. „Jsi hrabě z Meerbachu.“

Konrád nadšeně zavýskl. „Já jsem hrabě! Já jsem hrabě!“ pozpěvoval a pochodoval napříč hernou jako malý a podsaditý zrzavý gardista. „Můžu si dělat, co chci a nikdo mi to nemůže zakázat!“

Zastavil se před Gerhardovou stavbou, kterou klučik vybudoval kostku po kostce, až byla skoro stejně vysoká jako on sám.

„Hej, Gerdi, koukni na mě!“

Gerhard vzhlédl ke staršímu bratrovi a nevinně se usmál.

Konrád kopl do Gerhardovy úžasné konstrukce a rozmetl kostky po celé herně. Kopal do nich znovu a znovu, až bratrovo dílo úplně zničil a nezůstalo nic než pestrobarevná zmrzlá kostek pokrývající podlahu.

Gerhardovi se sraštila tvářička ve výrazu zoufalství a s pláčem se rozběhl k matce.

Athala ho přivinula k sobě a dívala se na hrabátko, jež pyšně postávalo nad pohromou, kterou napáchalo. S trpkým rozčarováním si uvědomila, že se dočkala osvobození od manžela, jen aby ji znovu zotročil ještě hroznější syn.

Hubená dívka na sobě měla jezdecké kalhoty, které se jí na stehnech volně plácaly, protože jí tam ještě nenarostly svaly, které by vyplnily nohavice. Polodlouhé černé vlasy, které normálně nespoutávala žádnými mašlemi ani sponami, měla teď upravené do drdůlku a ten skrývala pod jezdeckou čapkou. V pihovaté tváři opálené do zlatohnědého odstínu jí zářily jasné oči, tak modré, jako bývá africká obloha, pod níž prožila každý den svého života.

Kolem ní se na všechny strany až k obzoru táhly nízké vršky ověncené jiskřivými potůčky, jako by se skotská Vysočina kouzlem přenesla do Rajské zahrady. Prostíral se zde magický kout nekonečně úrodné země, nepochopitelně rozlehlé a vzrušující nezkrocené divočiny. Levharti lenošili ve větvích stromů, které poskytovaly útočiště také brebenticím opicím a hadům, jako byla zelená mamba, jejíž lesklé šupiny vrhaly duhové odlesky, nebo plachý, avšak smrtelně jedovatý boomslang. V trávě vysoké až po hlavu se skrývali lvi s ostrými tesáky a drápy, ale také ještě nebezpečnější buvoli, kteří dokážou zarazit rohy člověku do břicha stejně snadno, jako projede jehla jemným plátnem.

Dívka na tato nebezpečí sotva pomyslela, protože neznala jiný svět než tenhle, a kromě toho měla v hlavě daleko důležitější věci. Hladila svého poníka po sametovém nose. Od kaštanově zbarvené klisničky ze somálského chovu se sotvakdy odloučila už od prvního dne, kdy ji dostala jako dárek k sedmým narozeninám, což bylo před osmi měsíci. Koník měl jméno Kipipiri, což ve svahilštině znamenalo „motýl“, a navíc se tak jmenovala hora, která se vysoko zdvihala na východním obzoru a ve chvějivém horkém vzduchu působila jako fata morgána.

„Koukej, Kippy,“ zamumlalo děvče tiše a konejšivě. „Koukej na ty hloupé kluky a jejich ohavné hřebce. Pojd'me jim ukázat, co dovedeme!“

Přistoupila k boku poníka a mávnutím ruky poslala pryč čeledína, který ji chtěl pozvednout za nohu. Vsunula chodidlo do třmenu, vytáhla se vzhůru a vyšvihla se do sedla stejně čiperně jako nějaký žokej při derby. Pak se sklonila nad krk klisničky, hladila ji po hřívě a šeptala jí do ucha: „Leť, miláčku, leť!“

Dívku začal ovládat vír emocí – pýcha, očekávání a závratné vzrušení se mísily s nervozitou, úzkostí a zoufalou tužbou neudělat ze sebe hlupačku, a tak si řekla, že se musí uklidnit. Už dávno poznala, že milovaná Kippy umí vycítit její náladu a podle ní se pak chová, a to poslední, po čem děvče toužilo, bylo sedět na hřbetě nervózního a příliš vzrušeného zvířete. Zhluboka se nadechla, právě tak, jak ji to učila maminka, a potom zvolna a plynule vypouštěla vzduch z plic, dokud necítila, jak jí povolují napětím ztuhlá ramena. Napřímila se v sedle a pobídla poníka do kroku. Pod kopyty zvířete se z hlíny zvedal paprikově červený prach. Blížili se ke startovní bráně parkurové dráhy, kterou dal postavit na jednom ze svých kolbišť Pólový klub Wanjohi Valley k dětskému jezdeckému klání pro rok 1926.

Dívka upírala oči na překážky roztroušené po zdánlivě náhodných místech dráhy. V hlavě jí zůstala vězet jediná myšlenka: *Já to musím vyhrát!*

Tlampač pověsili na jeden z dřevěných trámů, které nesly stříšku z vlnitého plechu, jež chránila osazenstvo verandy zbudované před klubovnou. Z trouby vycházel drsný, plechový zvuk mužského hlasu, který hřímal: „Nyní přichází poslední soutěžící v parkurovém skákání v kategorii do dvanácti let. Slečna Saffron Courtneyová na Kipi-pipi-piri...“ Hlas na chvíličku umlkl a potom pokračoval: „Moc se omlouvám, ale obávám se, že těch ‚pipi‘ je tam trochu moc.“

„A taky bylo trochu moc růžových ginů, co, Chalky?“ ozval se hlas některého z diváků usazených na dřevěných lavicích, jež sloužily jako tribuna při každoroční parkurové soutěži, kterou pólový klub pořádá pro děti svých členů.

„To je pravda, chlapče, pravda,“ přiznal hlasatel a pak pokračoval: „Prozatím jsme viděli jenom jeden čistý okruh, který zvládl Percy Toynton na Divochovi. To znamená, že Saffron je poslední jezdčyní, která ho ještě může připravit o vítězství. Saffron je nejmladší soutěžící, tak jí všichni pořádně zatleskáme, ať může vyrazit na trať.“

Ozval se chabý potlesk přibližně padesáti bílých osadníků, kteří se přišli podívat, jak budou jejich děti soutěžit v parkuru, anebo jen využili příležitosti, kdy se mohli vzdálit ze svých farem či dílen a družít se s ostatními. Doléhala na ně dřímota z tepla, protože bylo krátce po poledni, a také z řídkého vzduchu, neboť areál s hřištěm na pólo ležel v nadmořské výšce bezmála dvou a půl tisíce metrů, což jako by ještě posilovalo účinek srdnatého popíjení alkoholu. Několik obzvlášť otupělých zpustlíků navíc podléhalo mrákotám z opia, zatímco ti, kteří dávali najevo jakýsi přebytek energie či vzrušení, velmi pravděpodobně šňupali kokain, který se v nedávné době rozšířil u dobrodružnější části keňské lepší společnosti podobně jako koktejl před večeří.

Saffronina matka Eva Courtneyová měla ovšem hlavu zcela čistou. Byla nyní v sedmém měsíci těhotenství, a protože ji po narození dcery postihly dva potraty, měla zakázáno pít cokoli silnějšího než občas sklenici piva Guinness na posilěnou. Pozorovala překážky rozestavené po hřišti na pólo, tiskla manželovu ruku a šeptem přála své dceři: „Hodně štěstí, má milá.“

„Já jen doufám, že nespadne,“ dodala a v tmavě fialkových očích se zračila mateřská úzkost. „Je přece ještě malé děvče a podívej, jak jsou některé ty překážky vysoké.“

Leon Courtney se na manželku usmál. „Nic se neboj, drahoušku,“ uklidňoval ji. „Saffron je přece tvoje dcera. Což znamená, že je odvážná jako lvice a krásná jako růžový pla-

meňák... a tvrdošíjná jako starý nosorožec. Projede to bez chyby, dej na moje slova.“

Eva Courtneyová se na muže usmála a pustila mu ruku, aby mohl vstát a sejít dolů k hřišti. *Ty můj milý Medvídku*, pomyslela si. *Nedokážeš jen tak sedět a dívat se na své děvčátko z dálky. Musíš jít co nejbliž k dění tam dole.*

Eva dala Leonovi přezdívku Medvídek jednou ráno někdy před víc než deseti roky, nedlouho poté, co se seznámili. Krátce po východu slunce nad Velkou příkopovou propadlinou se projížděli na koních a Eva si všimla legračně vyhlížejíciho zvířete, jež připomínalo zavalitého, statného psa na krátkých nohách. Břicho a dolní část těla mělo černou, srst na hřbetě však bílou a šedivou, a hlasitě čenichalo v trávě jako stařík hledající brýle na čtení.

„Copak to je?“ zeptala se a Leon odpověděl: „Říká se mu medojed.“ Povídal jí, že tohle podivné zvíře patří k těm nejuživějším a nejodvážnějším stvořením v celé Africe. „I lev se mu zdaleka vyhne,“ tvrdil. „Neriskujte a nepřibližujte se k němu.“

To by klidně mohl říct i sám o sobě, pomyslela si Eva. Tehdy bylo Leonovi kolem pětadvaceti a vydělával si na živobytí jako průvodce safari. Ted' mu chyběl jenom rok do čtyřicítky a někdejší záblesky chlapecké dychtivosti v očích nahradila klidnější sebejistota dospělého muže v plném rozkvětu sil, spoléhajícího na své schopnosti lovce i bojovníka. Obočí mu oddělovala hluboká vráska a objevily se mu i drobnější linky kolem očí a úst. Ženy během přibývajících let propadají zoufalství, protože vrásky jsou pro ně nepříjemnou známkou, že jejich mládí a krása uvadají. Eva ovšem musela připustit, že u jejího muže vyjadřují zkušenost a autoritu a je s nimi ještě přitažlivější. Nepatrně přibral, takže pas už neměl tak štíhlý jako kdysi, avšak – a to je další nespravedlnost! – tím spíš se zdál silnější a mocnější.

Eva se rozhledla kolem po dalších mužích z komunity vystěhovalců, která se sešla v tomhle koutě Keni. Spočinula pohledem na Josslynu Hayovi, pětadvacetiletém dědici hraběte

z Errollu, dědičného nositele titulu Lord High Constable of Scotland. Vysoký, mohutně stavěný chlapík si oblékl kilt, což dělal často, aby vzdal čest svému původu, a přes jedno rameno si přehodil rudou a okrovou somálskou šálu. Bylo příjemné na něho pohledět a díky dozadu sčesaným plavým vlasům působil jako idol všech večírků. Na svět, a zejména na ženy upíral nestoudný pohled chladných modrých očí s těžkými víčky, jako když dravec vyhlíží příští kořist. Hay svedl polovinu bělošek v Britské východní Africe, avšak Eva znala tyhle týpky velice dobře a se svým alfa samcem byla příliš spokojená na to, aby ji, byť náznakem, napadlo stát se Hayovou další trofejí. Kromě toho byl příliš mladý a nezkušený na to, aby ji mohl zajímat. Ostatní ze zdejších mužů tvořili různorodou směsici: aristokrati, kteří utekli z nového světa poválečné Británie, nebo muži žijící z šeků zasílaných z domova, kteří se chovali tuze nadutě, ale potají se modlili, aby už dorazil další šek, popřípadě dobrodruzi přilákaní do Afriky přísliby života, jaký by doma nikdy nemohli vést.

Leon Courtney však patřil k jiné sortě. Jeho rodina žila v Africe už dvě stě padesát let. Mluvil svahilsky stejně dobře jako anglicky, s místními Masaji rozprávěl jejich jazykem a dokonale ovládal arabštinu. Ta se dala zcela samozřejmě očekávat u člověka, jehož otec založil obchodní společnost, která začínala s jediným nilským parníkem, jejíž podniky se však dnes rozkládaly od zlatých dolů v Transvaalu po bavlníková pole v Egyptě a ropné vrty v Mezopotámii. Leon nikdy nic nepředváděl. Nemusel. Byl zkrátka takový, jak vypadal.

Ano, Medvídku, jsem šťastná, pomyslela si Eva. Nejšťastnější ze všech, protože tě miluji a ty miluješ mě.

Saffron se na startu parkurové dráhy uklidnila. *Prostě jen musím porazit Percyho!* říkala si.

Percy Toynton měl za týden slavit třinácté narozeniny, takže se jen tak tak vešel do téhle kategorie. Nejenže byl skoro dvakrát tak starý jako Saffron, ale on i jeho kůň byli mnohem

větší a silnější než ona a Kipipiri. Podle ní nepatřil Percy mezi hodné kluky. Pořád se vychloubal a rád se stavěl jako chytrější na úkor ostatních dětí. Ale dráhu projel bez jediné chyby. Takže ona to nutně musí dokázat taky a potom ho porazit v rozeskakování, které rozhodne.

„Nežeň se příliš dopředu,“ radil jí otec ráno při snídani. „Tohle je velice důležitá životní lekce. Když máš před sebou velký, obtížný úkol, nepřemýšlej o tom, jak je to těžké. Rozlož si ho na menší, snadnější kousky. Ty potom zvládeš pěkně jeden po druhém a uvidíš, že nakonec dokážeš i to, co se ti zpočátku zdálo tak těžké. Rozumíš mi?“

Saffron svraštila obličejík a špulila rty, jak přemýšlela o tom, co jí otec říkal. „Myslím, že ano,“ odpověděla nepřítli přesvědčeně.

„Dobře, vyjasníme si to na příkladu parkurového skákání. Dráha je hodně těžká, že?“

„To ano,“ přikývla Saffron.

„Když se ale soustředíš na jediný skok, vsadím se, že si každé řekneš, že to dokážeš zvládnout, že?“

„Vždycky!“ souhlasila Saffron.

„No výborně, takže nepřemýšlej o tom, jak je obtížné objet celou dráhu bez chyby. Mysli na každý z těch jednoduchých skoků, pak na další, a zas na další... a když dojedeš na konec, když přeskočíš všechny překážky – koukejme se, objela jsi kolo bez chyby a vůbec ti to nebude připadat nějak složité.“

„Aha, už rozumím!“ vyhrkla nadšeně.

Teď Saffron pohlédla na krivolakou řadu svých soupeřů a jejich rodičů, která stála podél jedné strany dráhy, a uviděla otce. Zachytil její pohled, vesele jí zamával a vyslal k ní jeden ze svých širokých úsměvů, které v ní vždycky vyvolávaly pocit štěstí, protože z nich vyzařoval optimismus a důvěra. Oplatila mu pousmáním a pak se soustředila na první překážku: obyčejná dvojice bílých břevien zkřížených do podoby nízkého X, takže uprostřed byla překážka nižší než po krajích. *To je snadné!* řekla si a naráz si připadala silnější

a víc si věřila. Pobídla Kipipiri dopředu a klisnička se rozběhla klusem, pak přidala a projely startovní bránou směrem k překážkám.

Leon Courtney si dal velký pozor, aby neprozradil ani ždíbec z napětí, které na něho dolehlo, když Saffron vyjela na dráhu. Srdce mu překypovalo hrdostí. Mohla nastoupit ještě v kategorii do osmi let, ale už samotná představa, že by měla překonávat překážky pro malé děti, z nichž ta nejvyšší sahala Leonovi sotva po kolena, jí připadala nemyslitelná. A tak trvala na tom, že pojede ve vyšší věkové skupině, a už to se většině lidí zdálo pozoruhodné. Představa, že by ke všemu ještě mohla zvítězit, se jevila nanejvýš fantastická. Ale Leon svou dceru znal. Ona svůj start chápe docela jinak. Chce zvítězit, nebo nic.

„Do toho, Saffy,“ povzbuzoval ji šeptem – nechtěl vykřiknout, aby nepoplašil její klisničku.

Doklusaly před první překážku; Saffron svou Kipipiri uklidnila a pak ji pobídla, takže se přenesly nad středem překážky, a ještě jim zbývala spousta místa. Mladá jezdkyň se usmála. Ona i Kipipiri mají pevnou vůli, možná jsou až paličaté. Maminka říkávala: „Vy dvě holky jste jedna horší než druhá!“

Ve dnech, kdy se Saffron a její poník nenaladili na stejnou vlnu, bývaly výsledky zpravidla katastrofální, když se ale jejich rozpoložení srovnalo, měla Saffron pocit, že by společně dokázali přemoci celý svět. Energie, kterou Kipipiri vkládala do skoků, dokonalá rovnováha při odskoku i dopadu, rytmus kroku a nastavení uší svědčící o bystrosti a dychtivosti dávaly mladé jezdce naději, že dnešek by se mohl zařadit právě mezi ty dobré dny.

Pak se ale trať stala výrazně obtížnější – následoval dvojskok: dvě překážky tvořené vodorovnými břevny a mezi nimi místo jen na jeden krok. „Šikovná holka!“ pochválila Saffron kobytku, když se přenesla přes první překážku, přesně trefila krok uprostřed a potom překonala i druhé břevno.